

студентів університету. Ми вважаємо, що необхідно переформування, зміна тенденції, відповідної реалізації цього навчального вузу з метою використання його за призначенням, а саме надання освітніх послуг інвалідам.

Отже, необхідно створити умови, які б дозволили здобувати професію для осіб з обмеженими можливостями. Насамперед, необхідно розробити:

- аналіз щодо медичних показань й протипоказань до навчання у професійно-технічних навчальних закладах;
- забезпечити пріоритетне фінансування наукових досліджень і науково-методичних розробок, спрямованих на припинення депопуляційних процесів в Україні та попередження інвалідності; пошуки нових підходів і технологій у вирішенні проблеми комплексної соціальної реабілітації осіб з особливими потребами, їх освіти та фахової підготовки;
- скоординувати з місцевими органами виконавчої влади діяльність щодо працевлаштування інвалідів, забезпечити диференційоване бронювання робочих місць для інвалідів-випускників навчальних закладів;
- забезпечити випуск спеціальної наукової, методичної, інформаційної літератури з правових, соціально-економічних питань, професійної орієнтації, переорієнтації, психологічної підтримки, аудіовізуальних засобів навчання, навчальних посібників для професійної реабілітації інвалідів;
- забезпечити придбання ПЕОМ, професіографічних матеріалів, нормативно-правових документів, літератури з психологічних питань для кабінетів з професійної орієнтації й психологічної підтримки інвалідів у професійно-технічних навчальних закладах;
- забезпечити усунення природних, комунікаційних і архітектурних перешкод, що заважають вільному пересуванню осіб з обмеженими фізичними можливостями у приміщеннях, де здійснюється навчання відповідно до Закону України "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні";
- розробити перелік інтегрованих професій для підготовки інвалідів у професійно-технічних навчальних закладах з професій, що користуються попитом на ринку праці.

ПРОКУРОРСЬКИЙ НАГЛЯД, ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА НА БЕЗПЕЧНІ УМОВИ ДЛЯ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я

Арсирій Максим Володимирович, прокурор відділу захисту інтересів громадян і держави у сфері земельних відносин прокуратури Кіровоградської області

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, заступник директора Інституту підвищення кваліфікації кадрів Національної академії прокуратури України *Присяжнюк І.І.*

Відповідно до ст. 50 Конституції України кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди.

Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення.

Крім того, Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 року № 964-IV у статті 8 закріплює, що одним з основних напрямів державної політики з питань національної безпеки України в економічній сфері є захист внутрішнього ринку від недоброякісного імпорту – поставок продукції, яка може завдавати шкоди національним виробникам, здоров'ю людей та навколишньому природному середовищу.

Необхідно зауважити, що важливо місце серед органів державної влад, діяльність яких спрямована на захист прав і свобод людини і громадянина у тій чи іншій галузі суспільних відносин, займає прокуратура України.

Разом з тим, наділення прокуратури функцією нагляду за додержанням і застосуванням викликає жваві дискусії серед науковців та практиків на національному та міжнародному рівнях.

Так, В.П. Півненко зауважує, що прокурорський нагляд в Україні – це встановлений Основним Законом України специфічний і самостійний вид державної правоохоронної діяльності, який від імені держави здійснюється Генеральним прокурором України та підпорядкованими йому прокурорами шляхом гласного (відкритого) спостереження (нагляду) з метою забезпечення однакового розуміння, додержання та правильного застосування Конституції і Законів України на всій території країни, тобто направлений на верховенство права, захист і відновлення порушених прав і законних інтересів людини, суспільства, держави [1, с.18-19]

На думку, Т.О. Дунаса прокурорський нагляд – це обмежена жорсткими правовими рамками діяльність прокурора щодо виявлення порушень закону та умов, що їм сприяють, з метою їх усунення (запобігання), поновлення порушених прав громадян, притягнення порушників до відповідальності [2, с.103].

М.В. Косюта справедливо зауважує, що основна перевага прокурорського нагляду полягає в його ініціативності, оскільки органи прокуратури, на відміну від судів, не пов'язані з конкретними зверненнями про захист порушеного права, а можуть з врахуванням стану законності з залученням сил і засобів всієї централізованої прокурорської системи оперативно вживати заходів щодо виявлення і усунення правопорушень [3, с. 146].

Також важливо звернути увагу на те, що прокурорський нагляд за додержанням законів щодо забезпечення санітарно-епідемічного благополуччя населення також має свою специфіку, яка полягає, перш за все, у особливій системі нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері санітарно-епідемічного благополуччя (наприклад, Закони України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» від 24 лютого 1994 року № 4004-ХІІ, «Про відходи» від 5 березня 1998 року № 187/98-ВР, «Про захист населення від інфекційних хвороб» від 6 квітня 2000 року № 1645-ІІІ тощо; Постанови Кабінету Міністрів України: «Про затвердження правил побутового обслуговування населення» від 16 травня 1994 року № 313, «Про Порядок обслуговування громадян залізничним транспортом» від 19 березня 1997 року № 252 тощо; інші підзаконні акти (накази, інструкції, розпорядження тощо)).

По-друге, особливість прокурорського нагляду у досліджуваній сфері обумовлюється об'єктами, за додержанням і застосуванням законів якими, здійснює нагляд Генеральний прокурор України та підпорядковані йому прокурори. Зокрема, мова йде про Державну санітарно-епідеміологічну службу Міністерства охорони здоров'я України, а також інші державні органи, які наділені контрольними повноваженнями у досліджуваній сфері.

Резюмуючи сказане, під прокурорським наглядом за додержанням законів щодо забезпечення санітарно-епідемічного благополуччя населення пропонуємо розуміти закріплену на законодавчому рівні діяльність органів прокуратури України, яка реалізується шляхом виконання своїх повноважень Генеральним прокурором України та підпорядкованими йому прокурорами з метою забезпечення законності і правопорядку у сфері санітарно-епідемічного благополуччя населення.

Список використаних джерел:

1. Півненко В.П. Прокурорський нагляд в Україні: [навч. посіб.] / Півненко В.П. – Х.: Харків юридичний, 2008. – 304 с.

2. Дунас Т.О. Прокурор у цивільному процесі України: сутність, завдання, повноваження: [навч. та наук.-практ. посіб.] / Т.О. Дунас, М.В. Руденко. – Х.: Харків юридичний, 2006. – 173 с.

3. Косюта М.В. Прокурорська система України в умовах демократичного суспільства: моногр. – Одеса: Юридична література, 2002. – 376 с.

ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Гаврилюк Людмила Володимирівна, старший науковий співробітник ДНДІ МВС України

Політико-правові реалії в державі говорять про те, що в Україні назріла необхідність нових підходів до визначення місця і ролі системи правоохоронних органів, переосмислення принципів її організації та діяльності.

Варто зазначити, що на сьогодні в Україні не існує вичерпного переліку та законодавчо закріпленого поняття системи правоохоронних органів. У чинній Конституції України це поняття вживається лише раз - у ч.3 ст. 17. У ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів» перелік правоохоронних органів України визначений не достатньо чітко.

Громадяни в Україні, як і у всьому світі, під правоохоронними органами розуміють саме ті, які повинні здійснювати повсякденний захист їх прав, свобод та інтересів від злочинних посягань і з працівниками яких їм найчастіше доводиться стикатися у повсякденному житті.

З огляду на викладене, процес реформування системи правоохоронних органів України слід розпочинати з визначень поняття правоохоронної діяльності, переліку та системи правоохоронних органів.

Значна увага проблемі перебування системи правоохоронних органів України приділяється керівництвом держави. Прикладом цього є Укази Президента України від 9 грудня 2010 року №1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади»; від 24 грудня 2010 року №1999/2010 «Деякі питання організації роботи міністерств, інших центральних органів виконавчої влади»; від 12 січня 2011 року №24/2011 «Про план заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що впливають з її членства в Раді Європи»; від 6 квітня 2012 року №252/2012 «Про Комітет з питання реформування правоохоронних органів», яким затверджено Положення про Комітет з питань реформування правоохоронних органів. Серед основних і пріоритетних завдань вказаного Комітету у відповідності до Положення є підготовка, з урахуванням загальноновизначених міжнародних норм і стандартів, пропозицій щодо вдосконалення та оптимізації системи правоохоронних органів України, структури і чисельності, організації діяльності таких органів, усунення дублювання повноважень, чіткого визначення та розмежування їх компетенції.

Вищезгадані нормативно-правові акти мають стати відповідною базою для ефективного проведення реформування системи правоохоронних органів України.

Відповідно, на сьогоднішній день в Україні відбувається розробка та формування нової Концепції реформування правоохоронних органів, відповідно до якої мають бути оновлені їх завдання та функції, структура та повноваження. Причому, кожна із функцій, які мають бути визначені у процесі реформування для правоохоронних органів держави, має конкретизуватися у функціях їх окремих структурних підсистем.

Варто зауважити, що механізм реформування правоохоронних органів – це складний процес зі своїми нормативно-правовими закономірностями та